

POLÍTICA

Més xiulits que aplaudiments

La possibilitat que Compromís es presente coaliat amb Podem a les eleccions espanyoles del desembre cada dia desperta més recel entre els dirigents valencianistes. La darrera enquesta del CIS, que atorga quatre diputats a Compromís, els anima a anar-hi en solitari.

Reportatge de Víctor Maceda

El dia que Gaspar de Guzmán y Pimentel Ribera y Velasco de Tovar, més conegut com el comte-duc d'Olivares, va deixar

escrit que, a diferència dels portuguesos i els catalans, els valencians són "más muelles", encara no existia Compromís. De fet, si Pablo Iglesias, secretari general

de Podem i candidat a la presidència del Govern espanyol, tinguera ara l'oportunitat de conversar amb l'home fort de Felip IV, de ben segur que protagonitzaria un d'aquells xocs dialèctics que tant li agraden.

Assegut davant el comte-duc d'Olivares al plató d'Otra vuelta de tuerka, Iglesias li diria que "no, los valencianos no son tan muelles", i tot seguit li detallaria els problemes que està trobant per tal d'enllestir una candidatura conjunta amb Compromís de cara als comicis estatals que se celebraran el pròxim mes de desembre. Perquè l'entusiasme de fer pinya que demostra Mónica Oltra -darrerament més matisat, ni que siga per apaivagar els ànims- no té res a veure amb les reaccions al sí del Bloc Nacionalista Valencià, la principal artèria de l'organisme complex que és Compromís. Perquè, en efecte, als valencianistes els emociona bastant més l'intent d'aconseguir grup parlamentari propi en solitari que no la possibilitat d'arribar a un acord preelectoral amb un formació estatal que, a més, compta amb un lideratge mediàtic que igualiria molt el seu perfil autònom.

La darrera enquesta del CIS -coneguda la setmana passada- encara hi afegeix més incertesa, atès que li atorga a Compromís el 12% dels sufragis al conjunt

CALMA TENSA FINS AL SETEMBRE. A l'esquerra, el diputat de Compromís al Congrés, Joan Baldoví, en una de les seues intervencions des de la trona de l'hemicicle. A la dreta, Pablo Iglesias, envoltat del seu equip de candidats a les eleccions estatals del desembre. La possible candidatura conjunta de Podem i Compromís encara és en l'aire. Al setembre en tindrem la resposta.

comporta el grup parlamentari propi sobretot resulten interessants en un moment com l'actual, en què aspectes tan transcendents com la reforma del sistema de finançament, el sostre de dèficit autonòmic o la probable modificació constitucional són damunt la taula. El fet que la coalició cogoverne el País Valencià en multiplicaria el ressò.

Per això mateix, sectors amplis del Bloc Nacionalista Valencià estableixen com a requisit *sine qua non* d'un acord amb Podem la constitució d'un grup propi, valencià, independent del que lidere Iglesias. Una idea que també defensa Oltra però que xoca de ple amb el punt 23.2 del reglament de la Cambra, que veta aquesta possibilitat a totes aquelles formacions que no s'hagen enfrontat a les urnes, com seria el cas de la hipotètica coalició Compromís-Podem.

Un altre aspecte irrenunciable per als dirigents del Bloc és la legalització de la candidatura i l'ordre dels partits. És a dir, que la llista conjunta hauria de validar-se a València i ser encapçalada per Compromís, que pràcticament va doblar en vots Podem el 24 de maig. Aquest condicionant desagradava Iglesias, que s'ha marcat l'objectiu de fer prevaldre la marca Podem, fins al punt que tan sols considera una excepció: Catalunya Sí que es Pot, que aixopluga ICV i que ja concorrerà sota aquesta denominació a les eleccions catalanes del 27 de setembre.

Els més votats

L'endemà de la publicació de l'enquesta del CIS, la secretària de coordinació estatal de Podem i recentment escollida candidata a les eleccions espanyoles per la circumscripció de València, Àngela Ballester, va afanyar-se a emetre una nota de premsa en què destacava que Podem i Compromís tenen una "coincidència" en els seus "objectius polítics" i que "hi ha la voluntat de confluir-hi, no per tal de beneficiar un partit o un altre, sinó per tal de construir una candidatura capaç d'il·lusionar la gent". Segons Ballester, "és evident que els canvis que necessita

la Comunitat Valenciana depenen en gran mesura de les Corts generals i del Govern central", una manera d'enfatisar la importància de tenir un grup fort, molt nombrós, a la carrera de San Jerónimo. Ballester considera que l'Acord del Botànic és "un model a imitar", i en aquest sentit, ha dit que Podem prioritza el "què" per sobre del "qui", el joc de paraules que Oltra va fer famós durant les negociacions per a la conformació del nou Consell, el juny passat.

Curiosament, però, Podem ja ha dut a terme el seu procés de primàries per als comicis estatals, i Ballester és una de les tres persones que optaran a ser escollides en els presumibles llocs d'eixida de la demarcació de València. Les altres dues són el jutge José Manuel Gómez Benítez, ex-vocal del Consell General del Poder Judicial natural de la província d'Osca, on les possibilitats d'esdevenir diputat serien molt inferior, i Lola Bañón, ex-treballadora de RTVV. Tots tres integren l'anomenat "Equip Pablo Iglesias", una llista única en què els seus membres escollien destinació en un procés que Podem ha equiparat al de les places de metge resident, les conegudes MIR.

"Tenim la possibilitat de ser la força més votada", recordava Ballester en el seu comunicat de la setmana passada. Aquest és l'ham perquè Compromís pique i caiga a la xarxa, i és que la idea de convertir-se en la llista més votada al País Valencià i que més diputats enviaria a Madrid resulta estimulante al si de Compromís, sobretot tenint en compte que les eleccions espanyoles tindran la seua lectura interna, com si fóra la segona volta de les valencianes.

Això no obstant, n'hi ha que fan prevaldre unes altres qüestions. Per exemple, els impulsors i sotasignats del manifest "Per una veu pròpia a les Corts generals", redactat per David Navarro i Roger Mira, que aposta per liderar una candidatura valenciana "coral" però que de cap manera no caiga en "qualsevol tipus de subordinació a projectes de matriu estatal". Entre els que hi han donat suport, →

del País Valencià, traduïts en uns 300.000 vots i quatre diputats, al llindar dels cinc diputats i el 15% -a cada circumscripció-, que donen la clau del grup parlamentari propi al Congrés. Amb una campanya ambiciosa, que transmeta la necessitat de disposar d'una força valenciana potent a Madrid i en què s'involucre de manera clara Mónica Oltra, la coalició podria acostar-se al 18% dels vots que va obtenir a les eleccions valencianes del 24 de maig, un suport notable que equivaldria a set diputats al Congrés i que ja li ha permès d'accedir al Consell. Amb plataformes tan consistents com aquesta -Oltra n'és la vice-presidenta i portaveu- i l'alcaldia de València, en mans de Joan Ribó, el repte d'aconseguir un grup valencià és a l'abast. Les úniques formacions no estatals que fins ara han gaudit d'aquest privilegi han estat CiU, el PNB, ERC i els andalusistes, per bé que, en els dos últims casos, durant una única legislatura només. Coalició Canària també va assaborir la independència del grup parlamentari propi, però sempre gràcies a acords amb altres forces que li van prestar diputats per tal que assolira el mínim exigít.

Si Compromís s'estrenara en aquest club selecte, la seua veu tindria molta més projecció. Les prerrogatives que

Josep Nadal (1), diputat de Compromís a les Corts; Gerard Fullana (2), diputat provincial d'Alacant, i Jaume Llinares (3), alcalde d'Altea, no és mostren gaire entusiasmats amb l'acord amb Podem, per bé que l'aprovarien si això permetera tenir un grup parlamentari propi.

→ més de 120 regidors d'una vuitantena de municipis, l'eurodiputat de Compromís, Jordi Sebastià, els diputats a les Corts valencianes Jordi Juan i Mònica Álvaro, el diputat provincial castellanenc Xavi Trenco, més d'una vintena d'alcaldes de la norantena que té la coalició –entre els quals, els de Sagunt, Sueca, Oliva, Godella, Bétera i Puçol– i el vice-alcalde de Castelló de la Plana, Enric Nomdedéu, un dels més crítics amb la possible entesa. Sebastià, en algun article recent, ha qualificat Podem de FEM, l'acrònim de “fenòmens electorals mediàtics”, els quals “es presenten com les opcions per al canvi, un canvi que anuncien que serà “radical”, “de cicle” i més bajanades per l'estil, però realment no fan sinó complir aquest canvi i fins i tot impedir-lo”. En total, prop de 1.800 persones han signat el manifest, una xifra respectable encara més en una conjuntura com la present, en què hi ha profusió de càrrecs públics, cosa que sempre coarta el posicionament intern. Per exemple, en el cas d'Enric Morera, secretari general del Bloc i nou president de les Corts, que ha saludat el manifest alhora que ha elogiat els rèdits que comportaria una llista amb Podem.

Baldoví, Nadal, Fullana i Llinares

EL TEMPS ha contactat amb l'actual diputat de Compromís al Congrés, Joan Baldoví; amb un dels diputats a les Corts valencianes Josep Nadal; amb el diputat provincial per Alacant, Gerard Fullana, i amb l'alcalde d'Altea (Marina Baixa), Jaume Llinares, per copsar el seu parer sobre el possible pacte, que el Bloc ha sotmès a consulta prèvia, via internet. Aquesta setmana se'n sabrà el resultat, però aquest no serà vinculant. Amb tot, les bases del possible acord recullen la demanda majoritària dels nacionalistes: gaudir de grup propi i liderar la possible llista conjunta. Les converses amb les altres potes de la coalició –Iniciativa,

Verds-Equo i els adherits de Gent de Compromís– arribaran el setembre al seu moment decisiu, quan caldrà concretar-ho tot.

Baldoví té clar que l'hipotètic acord hauria de garantir “un grup parlamentari propi, que la candidatura es legalitzara al País Valencià, fóra liderada per Compromís i tinguera una agenda valenciana clara pels propers quatre anys”. “Evidentment, no és igual tenir tres o quatre diputats dins del grup mixt que un grup parlamentari propi, però tampoc no paga la pena aconseguir-lo a qualsevol preu”, continua Baldoví, per qui el nacionalisme valencià es troba davant una “oportunitat històrica”. “Compromís ja té una entitat consolidada, hauríem de ser preeminents en la possible coalició”, apunta.

JOAN BALDOVÍ

«NO PAGA LA PENA ACONSEGUIR UN GRUP PARLAMENTARI PROPI A QUALSEVOL PREU»

Nadal demana de “no fer-hi un casus belli” i de “perdre la por” a arribar a un acord amb Podem, per bé que “l'alternativa de presentar-nos tot sols, com a Compromís, em sembla molt interessant”. Nadal pensa que la coalició no ha de “malbatatar esforços” en aquest debat, sobretot perquè “la manera de prendre les decisions al si de Compromís és complicada, amb diversos partits que tenen prioritats diferents”. “Aquests dies he sentit dir que, si anem coalitzats amb Podem, ens passarà com li va passar al PSPV amb el PSOE, però trobe que no hi té res a veure. Si es respecten les condicions proposades pel Bloc, podríem tenir un grup parlamentari independent del de

Podem, que és allò que realment importa”, opina Nadal, que remarca la necessitat de liderar la llista onomàsticament, en sentit doble: Compromís-Podem, amb un número 1 de Compromís.

Fullana no es mostra tan lax. “No, no m'agradaria gens que Compromís fusionara la seua identitat, pense que ha de mantenir-la”, diu, i en cas que finalment hi haja pacte, veu completament “innegociable” l'existència d'un grup parlamentari propi i que l'acord el lidere Compromís, també pel que fa a la marca. “En tot cas, val a dir que les coalicions que hem fet fins ara, ens han anat molt bé, i que la possibilitat de ser la primera força al País Valencià resulta suggerent”, rebla Fullana.

Finalment, Llinares assegura tenir “una visió molt més valenciana que la del conjunt de Compromís”. “No sóc partidari d'un acord amb Podem”, confessa, per bé que tot seguit expressa la seua il·lusió de gaudir de grup propi al Congrés, “amb independència plena de Podem”, una meta que, de bracet de Podem, resultaria més factible si el reglament s'hi adapta. “Hem de confiar en el procés de pactes que hem seguit des que es va crear Compromís”, expressa, “perquè els resultats han estat satisfactoris, tot i que a mi mai no m'han agradat les quotes de les llistes ni acords com el de les europees amb Equo”. L'alcalde alteà emfasitza que potser caldria aprofitar el moment actual, “de creixement i reconeixement popular” de Compromís, per tal de provar de tenir grup propi al Congrés en solitari. “La gent ja sap qui som, ho ha valorat a les urnes i ens percep com els millors defensors dels interessos valencians”, conclou el primer edil, que lidera un govern de coalició amb el PSPV-PSOE i Altea amb Trellat, marca blanca de Podem.

En la imaginària conversa amb Gaspar de Guzmán, Pablo Iglesias de ben segur que li posaria les declaracions de tots quatre, per tal de persuadir-lo que els valencians, “señor conde-duque, ya no son tan muelles como usted decía”. L'acord amb Compromís n'és la demostració. ●